

SCHOOLTIME

МАЙБУТНЄ ЗА НАМИ

Вітання директора

У цьому випуску

Ювілей гімназії

Наша гордість

Моя вчителька

Шкільна мода

Гімн гімназії № 179

Де б ми на світі не були,
Думки линуть всі до школи.
Пам'ять про неї збережем
Й не забудемо ніколи.
Тут наставляють на добро,
В душі вічне засівають.
Тут нас найкращі вчителі
У життя всіх споряджають.

Є на світі одна-єдина
Гімназійна моя родина.
В кожному серці її краплина,
Бо одна ми родина.
Є на світі одна-єдина
179 моя родина,
Серцю мила така країна,
Це і є Україна.

Де б ми на світі не були,
Разом ми – шкільна родина.
Школа дала нам навіки
Нашу мову солов'їну.
Тут пізнавали всі разом
Сіль науки і єднання,
Тут ми зуміли всі знайти
Перший успіх і кохання.

Олександра Габрієльчик,

*автор слів і виконавець,
випускниця гімназії,
курсант інституту ННІПКТБПС
Академії МВС України*

Шановні мої колеги!

Сердечно вітаю Вас професійним святом Днем учителя!
Це свято стало всенародним тому, що кожна людина в нашій країні переступає поріг школи. Школа дає людині все те, без чого неможна жити на світі. Кожен, хто трудиться в школі, працює на майбутнє. А особливо щасливий у своїй долі той, кому зустрівся учитель, який вміє принести до класу зацікавленість, звісно ж, знання, освячені цією любов'ю.

Щиро вітаю Вас з 50-річним ювілеєм нашої гімназії!
За цією датою криється наполеглива праця багатьох педагогів, які починали свою діяльність у далекому 1962 році. Саме тоді була відкрита наша середня школа № 179 міста Києва. За роки свого існування школа виховала багато учнів, які в подальшому стали талановитими в своїй професії, гідними членами суспільства.

Гімназії-ювіляру бажаю процвітання, вчителям і учням - успіхів, щастя та міцного здоров'я!

Найщиріші вітання всім Вам — небайдужим і творчим, наполегливим і завзятим, ініціативним і відданим своїй справі!

Лідія Анатоліївна Жолкевич

Я дуже вдячна моїм любимим вчителям середньої школи № 9 міста Великий Устюг, які дали мені гарні знання з фізики, математики, хімії і які, ненав'язливо, своїм прикладом, закохані у свою професію, направили мене на тернистий шлях педагога.

І сьогодні, озираючись у минуле, хочу сказати, що жодного дня я не пожалкувала про те, що стала вчителем. Хочу сказати велике спасибі вчительському колективу середньої школи № 179, у якій я навчалась педагогічній майстерності, була, як в одній великій дружній родині, відчувала завжди повагу та підтримку протягом 47 років моєї педагогічної діяльності лише в цій школі. Немало моїх випускників обрали професію вчителя, вчителя фізики. І дуже приємно приймати від них та від їхніх батьків слова вдячності.

Вітаю мою рідну школу, вчительський колектив з ювілеєм, бажаю всім здоров'я, любити дітей і бути любимими ними.

Валентина Омелянівна Кулібаба

Шановні вчителі та учні нашої школи!

Від усієї душі вітаю вас з Днем Учителя!

Хай наша чудова школа завжди буде улюбленою для її працівників, учнів та їхніх батьків. Адже вона всі роки і існування мала великий авторитет. Про це свідчить значна кількість дітей та їхніх батьків, що бажали і бажають мати 179-у за свою рідну школу. Про це свідчать міцні знання випускників нашої школи.

Це, звичайно, заслуга Ваша, шановні колеги-вчителі.

У цей нелегкий час бажаю Вам міцного здоров'я, щастя, успіхів у нелегкій учительській роботі!

Іван Петрович Осадчий

“Хто ця людина?” — спитаєте ви. Я ж гадаю, що кожен учень 179 гімназії повинен знати його.

Іван Петрович — це Людина з великої літери. Він у вересні 1962 році разом з Тимошенко Іваном Федоровичем (директором), Крупником Володимиром Яковичем (завучем) та Подольським Миколою Захаровичем (завгоспом) відкривав нову школу № 179!!!

А влітку 1962 року головним завданням цих людей, зокрема, Івана Петровича, була підготовка школи до навчального процесу, підготовка трудових і виробничих майстерень. За півтора місяці були обладнані 2 майстерні: столярна і слюсарна; привезені підручники, навчальні обладнання, наочні матеріали. І все — це завдяки Осадчому Івану Петровичу!

Згодом Іван Петрович створив кабінет автосправи,

який і донині є його гордістю. За свою роботу, за відмінне викладання та високі досягнення учнів (в лавах яких були не тільки хлопці, а й вдосталь дівчат) отримав безліч почесних грамот, нагород.

Ветеран, якому сьогодні вже 87 років, й зараз каже, що для нього школа 179 — це другий дім!

А ми хочемо висловити вам велику вдячність і побажати міцного здоров'я на довгі роки, Іване Петровичу!

Анастасія Сербіна

Тетяна Володимирівна Техапівлі

У школу я прийшла в 1984 році вчителем трудового навчання.

Найперше із чого розпочалася моя трудова діяльність — це облаштування кабінетів трудового навчання, в яких в подальшому навчалось дуже багато дівчаток і хлопчиків. У кабінетах стояли виробничі швейні машини, за якими дівчатка виконували частину замовлення галантерейної та хусткової фабрик, заводу гумових та латексних виробів, а іншу частину замовлення вони виконували в цехах на виробництві. В подальшому виробничі швейні машини були замінені на побутові «Чайка», «Подольск», які були придбані за кошти зібрані на ярмарках продукції, що створювали учениці на уроках трудового навчання.

Навчали шити фартухи, спідниці, сукні, прикрашати одяг, плести макраме, вишивати, готувати їсти, правильно сервірувати столи...

Кабінет трудового навчання був найкращим в районі. Щороку в нашій школі проводились олімпіади з трудового навчання, на яких наші учні завжди займали призові місця.

Пригадується такий випадок. Дівчинці у школі дуже не подобались уроки трудового навчання. Вона із напруженням щось вишивала. Через багато років ми випадково з нею зустрілися, і вона розповіла, що тепер вона професійно займається вишивкою.

Я завжди відчувала і відчуваю теплоту та любов моїх учнів, які 10 років поспіль після закінчення школи збираються на зустрічі, і кожного разу я присутня на цих зустрічах.

Любі мої колеги, прийміть найтепліші та сердечні вітання! Нехай Ваше життя завжди залишається наповненою любов'ю і увагою ваших учнів. Бажаю вам доброго здоров'я, оптимізму та енергії, поваги і підтримки ваших колег, благополуччя вам і вашим рідним і близьким.

Тамара Павлівна Фролова

Школа для мене - це велика родина.

Перші, кого я згадую, - це вчителі трудового й виробничого навчання Іван Петрович Осадчий, Микола Захарович Подольський,

Клавдія Іванівна Журавльова, Зоя Йосипівна Нестеренко. Разом з ними учні й вчителі висаджували молоденькі деревця в парку біля школи, а згодом кожного року 28 жовтня в День комсомолу впорядковували його, а також займалися озелененням школи. На той час у нас існувала теплиця, в якій проходили уроки біології, природознавства, трудового навчання. Завдяки цим учителям, а також Тетяні Володимирівні Техапвілі, Нелі Володимирівні Мякішевій, багато учнів отримали «путівки» в подальше життя. Так, в нашій школі був один з кращих кабінетів автосправи в місті і найкращий в районі. Завідував кабінетом автосправи Осадчий І.П. Хлопці, а також деякі дівчата, по закінченню школи отримували права з керування автотранспортом.

Щоосені в школі проводилися виставки квітів, ярмарки власних виробів та ярмарки солодошів. Гроші, зібрані на цих ярмарках, разом із іграшками учні передавали до Будинку малютки. Щоліта наші учні відпочивали і працювали в таборах праці та відпочинку в Княжичах, Музичах.

Навесні до Дня Перемоги проходили паради жовтеньських військ. Активну участь у підготовці брали Харламова Інна Георгіївна, Ярош Валентина Костянтинівна, Пацьора Валентина Петрівна.

З теплою згадую своїх колег методоб'єднання англійської мови Буренко В.М., Пашик К.І., Любвенко А.С., Козюбенко Г.М., Малярчук О.М. З ними було приємно працювати, завдяки підтримці один одного, допомагати і словом і ділом.

А скільки було захоплюючих, цікавих подорожей просторами нашої України та колишнього СРСР. Це і Полтава, Канів, Брест, Москва, Ялта, Ленінград, Севастополь, Одеса та багато інших міст.

Нашу школу закінчили учні, які в подальшому стали талановитими та відомими в своїй професії. Хочу згадати журналістів Володимира та Юлію Мостових, Тетяну Сіліну, актора Ігоря Славинського, лікарів Олександра Бур'янова, Марину Піонтковську, Тетяну Буренко, Наталю Телегіну, професора педагогічних наук Олену Лобас, перекладача Світлану Буренко.

Любов Анатоліївна Швидак, Ніна Василівна Чайковська

Дві дівчинки Люба та Ніна йдуть першого вересня 1962 року в перший клас нової середньої школи № 179. Вони подружки ще із дитячого садочка. Жити одна без одної не можуть. Але навчатися вони будуть у різних класах: так вирішили батьки, оскільки не було б навчання, було б «лялякання», продовжувалися б ігри. Люба опинилася в 1-В класі, а Ніна — в 1-Г. 1-В і 1-Г на той час були класами з українською мовою навчання. Батьки дівчаток, на той час живучи в СРСР, ніколи не замислювалися, якою мовою будуть навчати їхніх дітей. Головне, щоб діти гарно вчилися, були справжніми людьми.

У лютому 1966 року школа переходить на російську мову навчання. Українські класи переводять до школи № 186. Переходять до нової школи і Люба з Ніною, оскільки вони навчалися саме в таких класах.

Із спогадів дівчинки Люби, Любов Анатоліївна Швидак, заступника директора з навчально-виховної роботи початкової школи гімназії № 179.

— Я дуже вдячна своїй першій вчительці Марії Григорівні! Вона навчила нас не тільки читати, писати, рахувати, думати, бути дисциплінованими, а й допомагала відкривати світ знань, розв'язувати різноманітні проблеми, бути самостійними. Школа мене, ученицю першого класу, вразила своєю величчю (хоча на той час була меншою за розмірами, ніж зараз). Вхід знаходився там, де зараз кабінет англійської мови. На першому поверсі в холі були величезні колони, поміж яких було багато яскравих квітів. 1-В клас був розташований на першому поверсі, а снідати й обідати ми ходили в їдальню на третій поверх (сучасний кабінет хімії). Під час навчання в четвертому класу нас перевели до 186 школи.

Із спогадів дівчинки Ніни, Ніни Василівни Чайковської, заступника районного науково-методичного центру.

— А моєї вчительки Ольги Андріївни Яковенко вже більше 20 років немає на світі. Саме завдяки їй, я стала педагогом. Найбільше в школі мені подобався такий предмет як каліграфія: ми вчилися красиво писати фіолетовими чорнилами ручками з пір'ям в спеціальних зошитах. (Мало хто сьогодні пам'ятає, що таке ота ручка з пером, скляна чорнильниця, в яку хлопці-бешкетники кидали промокашки, а потім від цього залишалися клякси в зошитах). Ольга Андріївна мала дуже гарний почерк і навчила й мене дуже красиво писати.

Щоліта я просила в Ольги Андріївни зошити своїх однокласників на «перевірку» червоними чорнилами. Ольга Андріївна довіряла мені писати в зошитах учнів зразки букв та цифр (як справжній вчительці).

У четвертому класі наш клас разом із класним керівником, Яковенко О.А., переходить до нової школи № 186. Разом зі мною в класі навчалась Ніна Стельмах, донька Ольги Андріївни. Вона сиділа за першою партою. Згодом теж стала талановитим вчителем.

Сьогодні я продовжую працювати в освіті поряд зі своєю першою школою, в якій і ми були першими дітьми. В нашій школі навчався мій син, навчалися мої сестри і брати. А зараз в ній працює моя сестра — Ірина Федорівна Коробко.

Вітаю всіх учителів з 50-річчям нашої школи! Бажаю здоров'я, сил, натхнення на довгі роки!

Фролова Ірина Юріївна
методист науково-методичного
центру управління освіти
Голосіївського району.
(випуск 1968 року)

179-ой посвящается

Отзвенел звонок последний,
В коридорах тишина.
Школьный год окончен нами,
Как и прошлые года.
Но не школьники мы больше,
И без нас пройдет урок,-
Отзвенел, и вот затихнул
Прежних школьных лет звонок.
Помню, как всегда любили
Школы шум и скрип доски,
Когда буквы выводили
Непослушные мелки.
Культпоходы, турпоходы,
Клубы выходного дня.
Вспоминаю это время,
И в глазах стоит слеза.
Где мои вы одноклассники?
Разбросала нас судьба.
С каждым годом все мы старше.
Да, безжалостны года.
Но в душе всегда мы дети,
И скажу вам не тая,
Нашу юность, эту школу
Не забудем никогда.

Ольга Стрикун
(учениця 7-Б класу)

Чудовий вересневий день
Нам осінь дарувала
Не просто свято — Свято знань,
а ще воно співпало,
що наша школа Ювілей
В цю осінь зустрічає
Великий досвід — 50 —
Вона вже зараз має!
Спасибі всім учителям
За ласку і турботу,
За те, що треба їм давати
Медалі за роботу.
Нехай добро й любов крутом
Всю землю зігріває.
А наша школа, як весна,
Під сонцем процвітає!!!

Я навчалася тут...

Знаєте, з часом з нашої пам'яті зникають всі погані моменти, залишаються лише приємні спогади, теплі слова та щирі люди. Так і зі школою. Лише за півроку я забула про всі контрольні, реферати, погані оцінки... Залишилося лише тепло. З теплом згадую кожен урок: історію і математику, мову і літературу, хімію і фізику. Усе це стало частиною минулого, але настільки приємного, що відпускати не хочеться, хочеться повернути.

Моя рідна гімназія № 179 для мене не просто сходинок у освіті, це частинка

життя. До того ж у моїй родині 75 % мають цю частинку в серці. Мама навчалась тут, її рідний брат також. У гімназії вчиться і моя молодша сестра.

Я хочу подякувати вчителям, які відкрили для мене світ знань. Спасибі тобі, рідна гімназіє, за всі ті роки, що ми були з тобою.

Альона Коліуш

**Ірина Миколаївна
Старжевська
(випуск 1975 року)**

179-та для мене:

Це рідний дім, до якого 9 років щодня йшла школяркою та йду вже 23 роки вчителем.

Це приємні спогади про коричневу шкільну форму з білим комірцем та фартушком; класного керівника, що міряла її довжину лінійкою від коліна; уроки фізкультури на лижах в яру біля школи; те, як ми саджали парк на місці того яру; практику на безкрайніх полях радгоспу в селі Оленівка Фастівського району; походи з ночівлею та далекі мандрівки Радянським Союзом; щотижневі політінформації; уроки військової підготовки зі стрільбами в шкільному тирі; випускний з шампанським на березі Київського моря.

Це мій класний керівник і наставник (аж досі!) — незламна, справедлива та дуже добра Лідія Анатоліївна Жолкевич.

Це мої друзі-однокурсники, що не забувають одне одного та нашу школу.

Це моя географія та моя економіка.

Це мої учні, яких вчу і в яких вчуся.

Це мої випускники, що пам'ятають, люблять рідну школу та ведуть сюди вже своїх дітей

**Ірина Львівна
Чернілевська
(випуск 1985 року)**

Школа:

1. Веселий час із друзями.
2. Обов'язок (у всьому — домашні завдання, чергування по класу, по школі).
3. Театр (дуже багато виступів, заходів: і я — актор на сцені).

4. Постійний рух і, головне, не загубити себе і речі (кабінетна система).

5. Змагання вчителів і учнів (але добре, цікаве, веселе.)

**Катерина Василівна
Лічман
(випуск 2005 року)**

Чим для мене була школа, коли я тут навчалась?...

Школа завжди викликала в моєму серці приємний трепет і захват! Може тому, що я народилась у вчительській сім'ї (мої

мама, тато, старша сестра, прабабуся були вчителями), може тому, що я змалку мріяла про навчання у школі...

Пам'ятаю, з якою любов'ю і турботою зустріла мене у школі моя перша вчителька — Пентіна Лариса Василівна. Вона назавжди прищепила мені любов до навчання, пізнання нового. Саме завдяки цій чудовій людині з першого класу я була твердо впевнена: Я СТАНУ ВЧИТЕЛЬКОЮ!

Пройшли роки, моя мрія здійснилась. Я знову повернулась до рідної школи.

І сьогодні, через багато років, ідучи коридорами моєї школи, я відчуваю той самий приємний трепет у серці...

**Олена Вікторівна
Аметова
(випуск 1982 року)**

Низький уклін усім учителям, які вносили свою частку в моє виховання, в мою освіту.

Спогадів про шкільне життя дуже багато і всі вони по-своєму яскраві. Найяскравіші — це табір праці. Незважаючи на всі протипоказання лікарів, я була в Музичах щороку. Бригадир від нас стогнав тому, що не міг придумати нам роботу. Якщо нас направляли на прополювання, то після нас не залишалося ані бур'яну, ані інших сільськогосподарських рослин. Якщо ми прополювали полуницю, то ми так наїдалися, і нас «обсипало», що в місцевій лікарні просто бралися за голову. Якщо нашим завданням був щавель, то ми його могли пересипати землею, щоб був важкішим. А вільний від роботи час проводили весело: завдяки юному хіміку Фрицькому Ігорю, ми спилювали з ручок пил, додавали якісь хімікати, і ця суміш... вибухала. Цей «юний хімік» тепер завідувач кафедри фізичної хімії Київського національного університету ім. Тараса Шевченка.

Завдяки Пояркову, ми малювали всюди, але Гарій Геннадійович знаходив для нас щирі слова виховання. Завдяки видатним вчителям фізкультури, їхнім походам, я навчилася і ставити палатку, і варити суп на вогнищі: в казан кидалися всі супові напівфабрикати, які були в нас — харчо, вермішельний, гороховий, борщ... Тоді це здавалося нам смачним...

Таке було наше цікаве щасливе шкільне життя!

**Ганна Володимирівна
Драгунова
(випуск 1993 року)**

Ранок. Я допиваю вранішню каву. По радіо розпочинається програма «Школяда». Веселі голоси ведучих, їхніх гостей розповідають про сучасних школярів, дружбу, навчання, навіть про перше кохання, про вчителів, про навчальні заклади, про улюблені шкільні предмети, про ЗНО, про майбутні професії... І я несподівано згадую СВОЮ школу.

Перший клас, перша вчителька, Любов Анатоліївна ШВИДАК, і ми її перші діти — 1-Д клас 1983 року. А вона стала нашою другою мамою. На все життя! Перша п'ятірка в першому класі, за читання, і навіть... перша двійка (

Для нас, першачків, школа була дуже і дуже великою. Наш 1-Д був наприкінці коридору другого поверху. Зранку здавалось, що коридор нескінченний, а двері в клас ще дуже далеко. Але в нас був привілей: біля нашого класу був невеликий коридорчик із кутами — ми грали у гру «Куточки».

Ігри наші були різноманітними — це вже і згадувана гра «Куточки», і стрибання в «резінку» (обов'язково вона мала бути білою, і з одним вузликом), хлопці не запрошувалися до цієї гри, і навіть грали в політичні ігри — «в Індіру Ганді», наприклад.

Моя подружка навчалася в 1-Б класі, і ми зустрічались лише на перервах у коридорі або біля мого класу, або біля її. Ми так сумували одна за одною, що

зранку вона заходила за мною за годину до початку уроків.

Середня школа... Класний кабінет на першому поверсі. Класний керівник — вчителька математики Анна Борисівна РОМАНЕНКО. Ми, розгублені «курчатка»-четвертокласники: в початковій школі була одна головна шкільна мама, а тут стільки вчителів, там був один класний кабінет, а тут стільки предметних кабінетів. Десь за місяць ми вивчили всіх учителів, усі предметні кабінети. І радощі були, і сльози...

Старша школа... Два роки промайнуло дуже швидко — у підготовці до вступу в ВНЗ. Швидко, але помітно. Здається, що було лише навчання: математика, інформатика, фізика, історія, російська література, українська мова й інші шкільні предмети. Поважали і любили ми всіх вчителів. Вони були найголовнішими для нас після наших батьків. Вони навчали і навчили нас тому, що знали самі, а найголовніше — навчили нас бути людьми, навчили бути друзями на все життя!

Випускний вечір... Дівчата — справжні красуні, хлопці — такі незвичні для нас дівчаток: в костюмах і при краватках. Свято промайнуло, закінчилось вранці. Ми так чекали на схід сонця, але того дня воно так і не показало нам навіть жодного промінчика.

Закінчилось шкільне життя, а на завтра нас чекало вже справжнє доросле життя.

Ранок. Я допиваю вранішню каву... і йду до МОЄЇ школи. Але тепер я не учениця, я вже вчителька. Я поспішаю до МОЇХ чудових, найкращих і таких різних дітей.

Моя вчителька...

Молодша школа: красива, добра, як мама, мудра, як бабуся, як старша сестричка, як сонце, як зірка, як квітка, як загадка, хороша, розкішна, розумна, гарна, нарядна, прикрашена, добре управляє учнями, багато знає, гарно навчає. Любить дітей, не хворіє, хвалить, ставить гарні оцінки.

Середня школа: навчає мене життю, допомагає справитись із різними життєвими труднощами, добра, розуміюча людина, вміє вчити дітей так, щоб вони зрозуміли її, терпляча, уважна, весела, вихована, чудова людина, котра не свариться за незроблене домашнє завдання, мене розуміє, поважає кожного учня та справедливо ставиться до всіх, дає пораду та завжди зрозуміє, турботлива, гарна та добра, завжди вислухає та допоможе, якщо це буде потрібно, доброзичлива, завжди усміхнена, дозволяє нам списувати на контрольних, дає гарні знання, водночас і строга, і добра, яка ставить оцінки гарні й погані, вчитель, до якого можна підійти та спитати про незрозуміле, а вона спокійно пояснить.

Старша школа: щаслива, добра, не кричить на учнів, активна, справедлива, не байдужа, чесна, справедлива, не свариться, спокійна, красива, милосердна, ласкава, адекватна, винахідлива, молода, гарно пояснює матеріал, не ставить поганих оцінок, допомагає кожному зрозуміти матеріал, співчутлива, розуміюча, приємна зовнішність, може дати пораду, зрозуміти, її поважають, може пожартувати, цікава, сучасна, добра, весела, дружна, надихаюча, відповідальна, працьовита, серйозна, позитивна, комунікабельна, любить всіх

Нашу гімназію закінчили багато розумних, талановитих людей. Серед них є ті, кого можна назвати видатними.

Це Володимир та Юлія Мостові, батько та донька.

Володимир народився в Кіровоградській області, згодом родина переїхала до Києва, де й пішов навчатися до нашої 179-ої тоді ще середньої школи. Після її закінчення вступив на факультет журналістики Київського національного університету імені Тараса Шевченка.

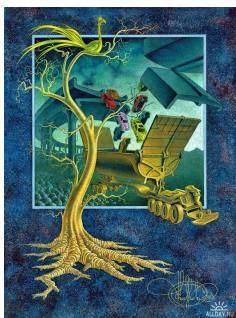
Але видатним Володимир Мостовий став не одразу: він працював на різних посадах, поступово підіймаючись по кар'єрній драбині все вище і вище. З 1994 року і понині він є головним редактором газети «Дзеркало тижня». Під його керівництвом газета неодноразово була визнана однією з кращих в Україні.

Донька Володимира Мостового, Юлія, закінчила нашу школу. Вона пішла дорогою свого батька: закінчила той самий факультет журналістики Київського університету імені Тараса Шевченка, працює в газеті «Дзеркало тижня». Юлія була тричі нагороджена премією «Людина року» в номінації «Кращий журналіст», двічі ставала лауреатом премії «Прометей-престиж».

Крім цієї видатної родини, навчався в нашій школі художник *Сергій Поярков*. Після закінчення школи він навчався в Київському художньо-промисловому технікумі на відділенні художнього оформлення, в Львівському поліграфічному інституті імені Івана Федорова, в Українській академії мистецтв на факультеті художньої графіки.

Сергій Поярков є переможцем багатьох міжнародних конкурсів художнього мистецтва. В основному він працює за кордоном на різноманітних виставках, у журналах, співпрацює з видавництвами.

Славинський Ігор — заслужений артист України, геніальний актор та режисер. Середню освіту він також здобував у нашій гімназії, вищу — в Київському театральному інституті (акторський курс Миколи Рушковського). Після закінчення університету грав на сцені та займався режисерською діяльністю в найкращих театрах Києва.

Ігор Славинський відомий також ролями в кіно, а саме ролями в художніх фільмах та серіалах: «Київські зустрічі», «Пісня завжди з нами», «Повернення Мухтара-2», «Стара подруга», «Свої діти», «Серцю не накажеш», «Загін», «Її серце», «Осінні квіти», «Віра, Надія, Любов», «Я тебе нікому не віддам», «Танець нашого кохання», «Я тебе ніколи не забуду».

Олена Гребенюк народилася в місті Баку (Азербайджан) і прожила там досить довго. А в 1989 році вона її родина переїхала до Києва, де в 1991 Олена закінчила школу № 179 з срібною медаллю. Вона збиралася вступати до Сільськогосподарської Академії. Музика її на той час професійно не захоплювала.

Проте доля розпорядилася інакше, і в 1992 році вона вступила до Київської консерваторії ім. П.І. Чайковського, клас професора К.П.Радченко, яку і закінчила 1999.

Після закінчення Консерваторії пройшла прослуховування в Київському Академічному Муніципальному Театрі Опери та Балету для дітей та юнацтва. І була прийнята в труп, де і працює по цей день.

У червні 2006 року Олена брала участь і перемогла в фестивалі відеокліпів «Євровідео» (Euro Video Grand Prix), який проходив в Албанії.

Шкільна мода: від 60-х до 2010-х

Типова форма дівчаток-школярок 60-х років — це коричнева сукня, широко-крилий фартух. Доповнювали шкільну форму “сумні” атласні стрічки коричневого або білого кольору. Але вони зазвичай бунтували: безвільно звисали долу навіть на найпишніших косах. Хіба це могло подобатись дівчаткам?

На початку 70-х банти, нарешті, почали тримати форму! Замість “сумних” стрічок з'явилися капронові банти та стрічки-гофре. Із часом на бантах з'явилися різноманітні смужечки, горошинки, крапочки...

70-ті-80-ті роки — в шкільній формі все майже без змін, але вони були...

У формі для дівчаток змінювалися лише варіації на тему фартуха: на нього впливала доросла мода того часу. Якщо в 50-ті вони вирізнялися широкими крилами, зібраною лінією талії й пишним бантом, то 60-ті диктували мінімалізм: фартухи обзавелися тоненькими лямками, гудзиками замість бантів і маленькими кишеньками. Сукні підскочили і стали більш приталеними. 70-ті привнесли у шкільну моду нотку вільності: спідниці-плісе та екстра-міні. Довжина, до речі, регулювалася самостійно ножицями, а в школі ця ж довжина вимірялася класним керівником за допомогою лінійки від коліна. Якщо була занадто короткою, то в цей день шкільні уроки могли закінчитися дуже суворою бесідою із батьками. Хлоп'яча форма теж підкорилася моді, та ще й неабиякій — джинсовій. Так наприкінці 70-х з'явилася темно-синя кур-

точка з пояском внизу, пластиковим м'яким шевроном на рукаві, відстроченими кишеньками та металевими гудзиками. Дівчата знов вмирали від задрощів, одягаючи незмінні коричневі сукні... А 80-ті покірно підхопили естафету минулого десятиліття, дозволяючи собі лише дрібні експерименти.

90-ті... Повне «безформенне» неподобство — ще один момент повного забуття шкільної форми. Зі шкільної зникла обов'язкова для всіх сувора шкільна форма: коричневі сукні, чорні і білі фартухи, сіренькі піджачки, а учні стали ходити в школу в звичайній, повсякденному одязі.

Від початку третього тисячоліття шкільна форма повертається у більш-менш вільних рамках, тобто звичайний діловий стиль: для дівчаток — піджак зі спідницею чи сарафаном, блузка, зазвичай, світла, для хлопчиків — класичний костюм (“як у тата”).

Анастасія Сербіна

SCHOOLTIME — газета гімназії № 179 м. Києва. Заснована в лютому 2011 року. Виходить щомісяця.
Над номером працювали: Бовкун Наталія, Даруга Дарина, Сербіна Анастасія.
Координатори: Драгунова Г.В., Кравчук А.В.

Адреса: 03127, м.Київ, пр. 40-річчя Жовтня, 120В
Тел.: (044) 258 42 42, e-mail: gymn179@hotmail.com
 Більше інформації ви можете отримати на сайті гімназії
www.kyiv179.at.ua